

Но отъ всичко най-много обичахъ
на часовника чудния звънъ,
що ме будѣше съ Шуми Марица
отъ най-сладкия утриненъ сънъ.

И днесъ счувамъ азъ оня гласъ майчинъ
изподъ топлото меко легло:
„Бре, не се ли наспа, Николайчо,
ставай, че закъснѣ за школо!“

Ей любимиятъ юженъ прозорецъ
съ изпотенитѣ мжтни стѣкла,
що изписваше ти неуморно
съсѣ човѣчета и търкала.

Или гледаше какъ дековилката
профучава по срещния хълмъ,
както въ старата бабина приказка
онзи страшенъ и огнененъ зъмъ. . .